

ТІНІ МЕТИСА

КУПИТИ

«Тіні метиса» - перший роман трилогії про заплутану справу, яку розслідує інспектор Поль Бреґе. Відтепер колишній інспектор і в'язень лозаннської тюрми. Чому так сталося? Навіщо Поль заплутує себе, слідчих і навіть свого духівника? Ця справа - «санта-барбара» із запізнілим камінг-аутом чи лише епізод у більш масштабній грі з великими ставками? Як сказав один з персонажів твору: Бог - не у відповідях, Бог - у запитаннях. Саме так! Відповіді поступово, наче снігова куля з'являються у наступних книгах «Батькове ім'я» та «Порядок речей». А поки пропонуємо вашій увазі головну інтригу цієї справи, яка викладена в романі «Тіні метиса».

Себастьян Мейєр

ТІНІ МЕТИСА

Переклад
Ганни Залевської

КРИМІНАЛЬНИЙ РОМАН

CHAIN OF CUSTODY

TO

Date

Анотація

«Тіні метиса» — перший роман трилогії про заплутану справу, яку розслідує інспектор Поль Бреге, в'язень лозаннської тюрми і колишній інспектор. Чому так сталося? Навіщо Поль заплутує себе, слідчих і навіть свого духівника? Ця справа — «санта-барбара» із запізнілим камінг-аутом чи лише епізод у масштабнішій грі з великими ставками? Як сказав один із персонажів твору: Бог — не у відповідях, Бог — у запитаннях. Саме так! Відповіді поступово, наче снігова куля, з'являються у наступних книгах — «Батькове ім'я» та «Порядок речей». А поки пропонуємо вашій увазі головну інтригу цієї справи, викладену в романі «Тіні метиса».

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-073-3

ISBN 978-617-553-011-5 (Серія «Кримінальний роман»)

Copyright © Sébastien Meier

© Ганна Залевська, український переклад, 2024

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ТІНІ МЕТИСА

Присвячується Б.

Розділ I

На вході йому вручили маленький бланк блакитного кольору, де він поставив галочку навпроти «Євангельсько-реформованої єкуменічної церкви кантону Во». Водночас бланк пропонував католицького священника, рабина та імама.

Не сказати, щоб він був ревним вірянином. Просто йшов тим шляхом, що до нього проторували батьки, але тримався на ввічливій відстані від церкви, задовольняючись урочистостями на Різдво і час від часу на Великдень. Питання Бога не поставало, його більше цікавили люди. Тож не було жодної потреби запитувати себе про те, що буде *потім*.

Його родина завжди дотримувалась вибагливих протестантських традицій. Суворість, повага, скромність. Саме на них батько, відомий адвокат, вибудовував базові принципи свого життя і на деякий час навіть доєднався до Ліберальної партії в надії почути там гідні своїх переконань диспути. У будинку цього поважного чоловіка з імпозантною зовнішністю панувала майже кальвіністська атмосфера, і його єдиному синові навіть на думку не спадало ставити все це під сумнів.

Про Бога вони не дискутували. Він існує, і крапка. Десь ховається, можливо, кружляє навколо столу, і хоча батьки перед вечерею не молилися, все одно виховували дитину в повазі до їжі, вимагаючи вдячності за цей щодня оновлюваний дар.

Він не розмовляв зі священником уже два роки, з того останнього Різдва, коли відвідав службу. Навіть тоді він просто привітав пастора з вдалою проповіддю, не більше.

Чесно кажучи, він ніколи *по-справжньому* не розмовляв з пастором.

Два дні по тому його відвели до молитовної кімнати — маленького, добре освітленого і неவிбагливого приміщення. Металевий стіл і два стільці. На стіні хрест без розп'яття. Він просидів лише кілька хвилин, як увійшов пастор, тихим кроком рушив до нього і простягнув руку. В'язень її потиснув як міг, піднявши закуті в наручники зап'ястки. Пастор теж сів, тільки по інший бік столу. Напрочуд молодий, середнього зросту, з безвиразним обличчям. Маленькі зелені очі, тонкий прямий ніс, майже безгубий рот. Пастор ухопив свій портфель, витяг звідти Біблію і поклав на стіл, потім сплів пальці, абсолютно беземоційно дивлячись на в'язня. Якби в брошурі, отриманій разом із пропозицією звернутися до церкви, не було написано: «тут вас не судитимуть, а слухатимуть», — під цим поглядом в'язень почувався б засудженим. Надто нерухомі застигли очі, надто очевидна відсутність емоцій вкупі з дивною містичною аурую, що оточувала молодого пастора, — все це його лякало. Краще б тут сидів якийсь зморшкуватий пузатий дідуган, що побачив на своєму віку і Крим, і Рим, і купу кривд, чия доброзичливість запевнила б в'язня у Божому милосерді.

А ще він помітив: пастор був гарненький. Біла, бездоганно чиста шкіра контрастувала з темним убранням. Янгольське обличчя на елегантному тілі. Майже мимоволі він кинув оком на гладенькі зграбні руки й обручку: отже, пастор знається на любові та слабкостях плоті. Спочатку він навіть не почув, як той почав бесіду.

— Слухаю вас.

Він відзначив крадький посміх, здивувався м'якості голосу і відчув, що партію вже розписано: пастор любить, в'язень кається — звісно, кається, адже його підозрюють у вбивстві.

В'язневі дуже кортіло поговорити. За весь проведений у тюрмі час його голова кілька разів грозилася вибухнути. Зрештою, він мусив визнати: виговоритися — не бажання, а

нагальна потреба. Реально наляканий перспективою з'їхати з глузду через постійне мовчання, він зрозумів — треба комусь вилити душу. Комусь розповісти. Комусь, хто нічого не *зробить*, просто вислухає і перекладе таємницю на Божі плечі. Але, опинившись перед цією блідою усміхненою юністю, в'язень розгубив усі потрібні слова до елементарного «добрий день». Уперше за багато днів думки були порожні, від чого паморочилося в голові.

Крізь вікно пробивалося денне світло. На хресті, що висів на стіні за спиною пастора, в'язень волів би побачити виснажене тіло Сина Божого — так було б легше повірити у своє спасіння ціною його жертви.

— Я пастор Мануель. Сьогодні ми маємо дві години. Якщо бажаєте, можемо зустрітись іншого дня.

Цими словами пастор не виявив нетерпіння, навпаки, він запропонував почесний вихід із ситуації. Молитовна кімната не зовсім в'язниця, і в'язень це розумів: поки він тут, у нього все ще є вибір.

— Як вас звати? — запитав пастор після довгої мовчанки.

Зазвичай так починається допит. Але тут це запитання набувало геть іншої конотації. Дивно, як таке можливо?

Такі безнадійно порожні білі стіни... Фарба не облуплюється, ніяких нашкрябаних імен подружок чи номерів дилерів. Кілька квадратних метрів молитовної кімнати були гладенькими, наче Рай.

— Поль Бреге. Я був інспектором поліції.

Він наважився упнутись очима в це обличчя з важкуватою щелепою, почувавши себе вразливим і смішним. Чому так важко витримати погляд пастора?

Його мучила власна безпорадність, хвилина розтягнулась на цілу вічність.

— Бог існує?

Він здивувався власним словам, наче вони вибовтнулися випадково. Адже існування Бога ніяк не стосувалося його справжніх турбот.

Пастор на мить замислився: обличчя не виказувало ані подиву, ані роздратування. Невже він зараз зачитує якусь біблійну істину? Типу «Євангеліє — шлях грішника до спасіння». А може, сприйме це запитання за провокацію?

— Чому ви зачитуєте?

— Тому що сумніваюсь.

Хоча його голос прошепестів цівкою повітря, майже пошепки, сама відповідь вийшла логічною і тому ще більш безпорадною.

Тьмяні очі, уникливий погляд — на Полі, що згорбився на стільці, наче лежав невитравний відбиток поразки. Зморшки здавалися її наслідками, а додай до цього осунений рот, впалі щоки та вкритий сірими брижами лоб, складалося враження, що Полеве обличчя обвалилося під власною вагою.

Незабаром відбудеться суд, і, коли вірити всьому, що про цю справу пишуть газети, його з великою часткою ймовірності виправдають. Але не туманне майбутнє гнітило Поля. Було тут щось інше, щось глибше.

— Для мене Бог існує, — сказав нарешті пастор спокійним голосом без біблійних цитат і проповідей.

Поль відчув, що пастор скоро зрозуміє: мова не про в'язницю і не про вирок, а про безсилля.

Уже тиждень йому стискало груди — не вдихнути, не видихнути, світ втратив усі смаки й перестав викликати зацікавленість. Він відмовився від відвідувань, нікому не телефонував і не приймав дзвінків іззовні.

На серці лежав величезний тягар. Він і радий би його позбутися, але як? Невідомо. Психолог йому точно не потрібен, тут не зарадиш роботою над собою, що скаже психолог? «Це

депресія, пане, а розкажіть-но мені про свою матір». Те, що сталося, лежить за межами його розуміння, та й за межами розуміння будь-якої іншої людини. Хіба що Бог здатен любити після всього. Тільки Бог.

Минуло майже півгодини, перш ніж він відповів. Пастор за ці півгодини виявив бездоганне терпіння. Ані поворухнувся, ані кашлянув, ані смикнувся в нервовому пориві.

— Ви знаєте, чому я тут? — запитав Поль тим самим безсилим голосом.

— Туманно. Але якщо хочете, розкажіть мені.

— Ця історія... вона довша і, певно, складніша, ніж я сам розумію.

Знову мовчання. Поль методично похрустував суглобами на кожному пальці по черзі.

— Особливо в кінці. В кінці петлі. Бо це петля. Кінець петлі означає початок. Розумієте? Тоді вам стане ясно, яку дурню пишуть газети. Ви читали газети? Чи, може, вам хтось розповідав?

Без відповіді.

— Все, що я зможу сказати, ніколи-ніколи не дотягнеться до правди. А правда в тому, що мені не вдалося навіть наблизитись до розуміння, ось і вся правда. Не вдалося. Може, часу не вистачило. Не розуміти — це жах. Особливо для фліка[1]. Тобто не тільки для фліка. Але для фліка це просто моторошно. Наша професія, власне, ґрунтується на розумінні. А тут безсилля... незнання. Я весь час прокручую цю історію у своїй голові, кручу і так і сяк, але крутиться лише моя голова. Історія натомість залишається на місці. Незрушна, як тверда скеля. Опирається мені. Я її не здолаю. Нічого не виграю і ніколи не зрозумію — позаяк, по суті, так, по суті, ця історія має свою логіку, правда. Можна було б цим задовольнитися. Начіпляти фактів. А мотив, а підґрунтя, га? Тепер я бачу, що тут не одна справа, а перетин

двох історій. Чому саме мене призначили на розслідування? Чому саме я з усієї Лозанни його знайшов? Чому пірнув у цю справу? Коли кажу... «пірнув», у голові паморочиться. Яка іронія. Але чому?

— А що можна було виграти?

— В сенсі?

— Ви сказали: «Я нічого не виграю», — про що це ви?

— Сам не знаю.

Він усе розглядав свої черевики, а коли нарешті підвів голову, то відразу виричився на хрест, не зачепившись оком за пастора. Незосереджений порожній погляд, розтулений рот — загалом дурнуватий вигляд.

— Я все життя вірив, хоча не усвідомлював це, — продовжив він. — Хіба не у всіх так само, пасторе? Ми віримо в те, що існує тільки для нас. У Бога, в гроші, в майбутнє, в будь-що. Віримо, сподіваємося, переставляємо ноги й забуваємо, що кожен крок веде нас до могили. Так воно і є, згодні? А ще зі шкіри пнемося надати всьому сенс — можливо, це і є виграш. Сенс. Я особисто вірив у правду. Тупо, скажіть? Правда. Не існує більш порожнього слова, ніж правда. А ще, мабуть, любов.

Він намагався знайти в обличчі пастора хоч якусь ознаку, здатну його переконати в тому, що перед ним союзник. Але з боку пастора — жодної емоції. Нехай цей священник не суддя, але точно не адвокат.

— Правда... Однак, пасторе, я знаю, що її не існує. Я це знаю. Ну, вона існує, але не так, по-іншому, розумієте? Я ганявся за химерою... і, мабуть, так сильно хотів її знайти, що зрештою створив. Насправді вона існує. Вона тут, перед моїми очима, і завжди була. Правда в тому, що я не можу її зрозуміти. І ніхто не може, якщо вже на те пішло.

Він провів обома руками по грубуватому обличчю.

— Вибачте. У мене в голові все переплуталось. Я намагаюся зібрати до купи свої думки й почуття. Намагаюся привести себе до ладу.

— Чому б вам просто не розповісти мені свою історію?

Поль знову занурився у мовчання. Пастор підвівся і наповнив водою з фонтанчика дві пластянки. Одну поставив перед Полем.

— У мене повно часу. Можемо просидіти тут три дні, а ще замовити піцу.

— Я ні в чому не винний. Бог про це дізнається?

— Ви самі йому поясните, коли прийде час, і самі побачите. Бог вас любить.

— Бог мене любить. Ах, хотів би я, щоб Його руки спустилися на землю і пригорнули мене до себе. Я зараз налякана дитина, пасторе. Просто дурне дитя п'ятдесяти років.

— Усі ми налякані діти. Цілком можливо, Божі руки не так уже й далеко.

Поль знизав плечима, випив воду і розчавив пластянку в руках.

— У мене завжди було все добре з дедукцією. А ще зі спостережливістю. А ще... та начхати на те, як я вчився, чому став фліком. Без сумніву, прагнув віднайти справедливість. Або здійснити дитячу мрію. Вже не пам'ятаю. Можливо, навіть збіг обставин. Хоч як, майже п'ятнадцять років тому я став інспектором. Приблизно тоді народився мій син. У мене немає з собою його фотографії, та яка різниця... йому начхати.

Спочатку мені давали тільки всяку дрібноту. Щоправда, в Лозанні великі розслідування на дорозі не валяються. Це тихе місто. Я маю на увазі, що, крім п'яних хлопців з нічних клубів, нічого серйозного не відбувається. Ані мафії, ані організованої злочинності. Шпана, так, це є. Ще кілька недоумків, що сутенерять у районі Севелен. Але все інше, пасторе, це вигадки.

Ми живемо в місті, яке дуже хоче, щоб його вважали великим, тому вигадує собі престижний криміналітет. Але то таке... просто лисого ганяють. Насправді нічого. Або дуже мало. Все, чим ви ризикуєте в Лозанні, це дістати по морді, якщо вийдете о п'ятій ранку в кварталі Флон. Але, знову ж таки, поліції доводиться боротись не зі злочинцями, а з угашеними покидьками. Це якщо коротко. Того вечора я вийшов на чергування. Не знаю чому, хтось з іншої бригади взяв лікарняний, вигоряння на роботі чи депресія, щось таке. О пів на першу ночі мені зателефонували патрульні, вони щойно знайшли непритомного чоловіка приблизно двадцяти років у лісі Совабелен. То було в лютому, і якби не патрульні, за кілька годин хлопець замерз би на смерть. Коли я приїхав, його вже відвезли на «швидкій» до університетської лікарні. Я оглянув місце події: асфальтовані доріжки серед голих дерев, крижаний холод і жодної живої душі навкруги. Криміналістка сфотографувала сліди від шин, кров і кілька недопалків. Неможливо було зрозуміти, чи хлопця відгамселили тут, чи привезли вже побитого. Я схилився до думки, що били на місці, але важко було сказати. Поки я їхав до парку, почався дощ. Огидна погода, бо дощ за лічені хвилини спотворює місце злочину.

Таким чином, за збігом обставин і через те, що я випадково опинився того вечора на чергуванні, справу віддали мені. Чудово! Нарешті мені перепало щось більше за домашні чвари! Пізніше мене навіть визволили від усіх завдань і залишили на одному-однісінькому розслідуванні. Самого! Кілька місяців я нічим іншим не займався, шеф був задоволений... Чесно кажучи, зараз мені дивно, як я не здогадався... То була пастка. Сьогодні я це розумію, але трохи запізно.

Якщо я про щось і шкодую, то це про покору — я виконував накази із заплющеними очима, не запитуючи, чому мені

доручили таку важливу справу. Господи, це розслідування тягнеться вже рік. Рік довбаного хаосу. Знаєте, на що це схоже? Уявіть, що на ваших очах повільно потопає корабель. Вам боляче. Ви кричите, а вас не чують, ви кричите в порожнечу, сподіваючись когось урятувати, а ніхто і пальцем не поворухне. Корабель тече. Ви бачите, як ідуть під воду люди, як вони гинуть одне за одним. Ви або стрибаєте до інших і помираєте разом з ними, або миритесь із думкою — це ще не твій час, не твоя провина, таке воно життя, бентежне. Можливо, є Божий задум у масовій бійні. А насправді то просто хаос. Як бачите, я не стрибнув, не зовсім. Я все ще тут, іще живий, розмовляю з іменем Бога на вустах, розмовляю з вами, щоб не так боліло. Що ж я за боягуз такий? Га, пасторе?

Пастор лише відпив трохи води з пластанки й ніяк не відреагував.

— Все почалося того вечора понад рік тому. У четвер четвертого лютого. О другій ночі я був у лікарні. Мені сказали, що потерпілий перебуває в комі й що, крім гематом, є сліди сексуального насильства. Було проведено стандартні аналізи: обстеження на ІПСШ[2] та аналіз крові на алкоголь і наркотики. Але що мене вразило, коли я побачив тіло, так це кількість поверхневих рваних ран, наче його відшмагали батогом. Не до крові, але достатньо, щоб залишити сліди на темній шкірі — а шкіра у нього була справді темна. Тепер я не уявляв собі, щоб його батожили заради розваги у лісі посеред ночі. Ймовірно, били десь в іншому місці, а потім голого і непритомного привезли до лісу Совабелен. Я вже почав висувати гіпотези. Грався у великого детектива. Типу справа як справа, звичайна загадка, яку мені треба розв'язати. Що сталося: хто це з ним зробив? Коли і як? Згвалтували? Через наркотики? Я думав, візьму у нього свідчення і відправлю назад до матері, сказавши, що він зробив велику дурницю і що йому пощастило. А потім

відкриємо справу, прокурор почне досудове розслідування, ми знайдемо винуватців, вони постануть перед судом, життя триватиме. Все як по нотах — ну, майже. Голова у мене була холодною, наче риба в ставку, я думав упоратися тихо і спокійно тижнів за три, а потім повернутися до своїх поточних справ. До зручного життя. Якось так. Не знаю, як я примудрився пошитись у дурні. Бачите, до чого це мене довело? До буцегарні. Бувало з вами, пасторе, таке: згадуєте якийсь момент свого життя і не впізнаєте себе? Наприклад, ви поводитися так тупо, що важко уявити, як це взагалі могло з вами статися?

— Звичайно, бувало.

— І що ви робили?

— Ми не про це, гадаю. Продовжуйте.

— Я повернувся додому десь о шостій ранку, коли закінчилася зміна. Вже встиг здати рапорт і, як завжди після нічного чергування, завалився на диван, проспав дві години, потім підвівся, пішов у душ, поїв і влігся в ліжку, щоб нормально dospати години чотири.

Тиждень по тому зателефонував мій шеф і попросив упритул зайнятися «справою з Совабелена», в якій потерпілий усе ще перебував у комі. Ні більш, ні менш. Я взяв під козирок і сказав: «слухаюсь».

Коли починаєш працювати в поліції, сподіваєшся, що до твоїх рук потрапить справа, яка змінить твоє життя. Так і сталось, я отримав справу, що змінила моє життя, але не впевнений, що взяв би її знов, поверни час назад. Мені подобалося моє попереднє життя. Я мало знав, і це мене влаштовувало. Думав, що у мене міцні плечі. Ще б пак! Не віриться, до якої міри ми можемо уявляти себе тим, ким ми абсолютно не є!

Розділ II

Просидіти три дні в молитовній кімнаті йому не судилося, із замовленням піци теж не склалося. Охоронці поводитися з Полем дуже делікатно, позаяк давно його знали, колись він сам привозив до них ув'язнених, та, попри все, існували правила, і їхня поблажливість була не безмежною. Поль наївно сприйняв пропозицію пастора всерйоз, тож коли зайшов охоронець і попросив його на вихід, відчув глибоку фрустрацію.

Коли Поля вели назад до камери крізь лабіринт коридорів, у нього виникло відчуття, ніби його знов ув'язнюють. Цікаво, чи відчуватиме він це щоразу. У камері розміром три на чотири метри сиділи ще два в'язні, яких, на щастя, заарештовував не він. Перший — високий, худорлявий хлопець на ім'я Даніель — очікував суду за пограбування із застосуванням насильства і вигукував гасла ненависті так легко, наче продавав фрукти з лотка. Його слова зависали в нерухомому повітрі їхньої клітки. Полю часто хотілося заткнути йому горлянку, але він навіть не сіпався і тільки мовчки дивився у вікно. Одного дня, мріяв він, у нього вистачить сил абстрагуватися від усього, в тому числі від цього дурня.

Інший однокамерник був вихідцем з Північної Африки, який розумів вибрики Даніеля достатньо для того, щоб поводитися тихо і сумирно, не називаючи навіть свого імені. Він так окопався на верхньому ліжку, що Поль часом забував про його існування.

— Ну, що ти там?

Поль відірвався від вікна, яке жадібно свердлив очима, і перевів погляд на Даніеля.

Не дочекавшись відповіді, Даніель сів на край ліжка.

— А ти, чому ти тут? — запитав він доволі миролюбно.

— За вбивство, — відповів Поль так холодно, як тільки міг.

Зачарований думкою про сусідство зі справжнім вбивцею, Даніель аж затремтів, достоту схожий на цнотливу дівчину при першому перегляді еротичного фільму. От халепа. Поль думав, що ореол убивці триматиме цього кліща на відстані.

— То був білий?

Поль подивився на нього як на навіженого і запитав себе — як цей придурок може ставити подібні запитання і що йому треба відповісти, аби покласти край дискусії.

— Я не хочу про це говорити.

— О'кей, бро, крутяк. О'кей. Не кажи, як не хочеш. Не треба. Не кажи.

Даніель підвівся і почав сновигати по крихітній камері. Це дуже бісило, але так він хоча б мовчав, і це вже не щось. Аби не бачити його шастання, Поль почав досліджувати пружини на верхніх нарах. Відносний спокій тривав недовго. Даніель знову почав розмовляти сам із собою.

— А я, а я б завалив негра. Вони псують нам життя. Приїздять до нас. Брудні свині. А ми нічого не робимо. Треба їх гнати в три шиї. Геть! Геть! Ми у себе вдома. Ти що, не згоден? — нарешті звернувся він до нижньої койки.

Поль відчув, як африканець нагорі замовк так, як не мовчав доти.

Даніель знов усівся на край ліжка.

— То це був білий? Ти вбив білого?

— Замовкни.

— Та годі, курво, яка тепер різниця, він уже мертвий. Чому ти його завалив? Га?

Поль повільно підвівся і постукав у двері камери.

— Агов! Є хто? Агов! Будь ласка.

Лінивим кроком підійшов охоронець і з металевим брязкотом відчинив вічко.

— Що там у вас?

— Доброго дня. Можете перевести мене до іншої камери? Мене дістав цей дебіл.

— Вибач, Бреге. Міняти камеру не можна.

— Сам ти дебіл! — прошипів Даніель, стримуючись у присутності охоронця.

Поль добре знав тюремні правила, тож розумів — у нього немає права вибору камери. Хоч ти колишній флік, хоч ні — немає різниці, тут тобі буцегарня. Але в такий спосіб він потай сподівався заткнути Даніелю пельку.

Даремно сподівався, бо, щойно охоронець пішов, Даніель знову почав сновигати. За законами логіки, він ось-ось візьметься за своє.

Так і вийшло. Вже за дві хвилини він знову сидів на краю ліжка.

— Вибач, бро, зазвичай я не такий. Я тут три дні. Як і ти. Все не звикну. Сам бачиш. Вибач. Бро. Гей, бро, ти... знаю, я тебе дістаю.

Поль зробив йому знак замовкнути, приклавши вказівний палець до рота.

— Отже, то був білий?

Цього разу Поль не зміг опанувати свою пам'ять, яка флешбеком стиснула живіт. Він уже і не думав про Даніеля, просто на автоматі відповів:

— Ні, метис.

Даніель аж засвітився, не в змозі приховати задоволення.

— А! Трясця! Ти завалив негра?

Поль відвернувся і спробував його ігнорувати. У нього вистачить сили вдарити. І бажання — це, взагалі, без сумніву. Він усе ще мав потужне тіло, широкі плечі, сильні руки й умів

добре битися. Даніель натомість був худий, хворобливий, пірсинг на кожній брові, осоловілі очі. Глиста ходяча. Нещасний хлоп, який сам не знає, що верзе. Даніель діяв як протрава чи корозія, що автоматично підточує той відносний спокій, який Поль відчайдушно намагався підтримувати.

Даніель сидів на ліжку і тремтів, немов у стані декомпенсації. Облизував губи, чухав праве стегно, кліпав очима, здригався.

— То як ти його вбив? Га? Розкажи. Ну? Він страждав?

Це вже занадто. Мова йшла про *нього*. Про *нього*, кого не вдалося врятувати. Тож різким рухом Поль збив Даніеля, той упав навколішки, але одразу скочив на ноги й виставив уперед два кулаки, прийнявши безглузду бойову стійку і кумедно підстрибуючи.

— Проблем захотів? Курво срана, хочеш битися? — Даніель відригував слова так злісно, як тільки дозволяв його пронижливий голос, у куточках губ назбиралася слина.

Смішно. Він бачив свої кулачки та худорляві руки? А Поля бачив? Поль важив кілограмів на двадцять більше.

Колишній інспектор стоїчно не реагував, відкинувшись у глибину свого ліжка. Але Даніель волів продовження. Носаком ноги він ударив Поля по плечу, але той майже не ворухнувся.

— Ну ж бо, вставай, старий виродку. Вперед, шматок лайна.

Поль сперся на лікоть, трохи підвівся і злегка повернув голову в бік Даніеля, блокуючи лівою рукою невпинні удари.

— Слухай...

Даніелю вдалося засвітити йому в обличчя.

— Ну ж бо, педрило, засцяв?

Цього разу Поль став на ноги й з дивовижною швидкістю дав глисті по коліну, той завалився, охкаючи від болю. Потім Поль міцно схопив його за горло і стиснув. Усього двома пальцями, але з такою шаленою силою, що Даніель навіть не міг

закричати. Раптом африканець виявив інтерес до сцени, що розгорталася на підлозі. Говорити він усе ще не наважувався, але вочевидь сяяв від задоволення.

Поль прошепотів на вухо Даніелю, який не міг ані поворухнутися, ані крикнути:

— Слухай мене, срань ти господня. Ти більше жодного слова мені не скажеш. Почув? Якщо ти в цій камері хоч раз розтулиш рота, чхнеш або висикаєшся, я повибиваю тобі зуби один за одним. Зрозумів?

Даніель марно намагався звільнитись і шипів крізь зуби:

— Я завалю тебе, сучий сину! Я... я поскаржусь!

Поль ледь не розсміявся. Даніель на нього поскаржиться, отакої. Гордість — дивна річ. Чому не визнати себе переможеним? А він натомість сипле жалюгідними образами. Погрожує! Антисистема хоче подати скаргу. Поль міг би прикінчити його за пару секунд — трохи сильніше стиснути — й усе, він проковтне власний кадик. У Даніелевій впертості було таки щось відчайдушне.

Він іще трохи стиснув Даніелеве горло, аж поки тому не забракло дихання. Обличчя почервоніло. Даніель безрезультатно сипав кволими дрібними ударами, і коли Поль побачив, що він на межі неприємності, то послабив хватку, вдарив його коліном у живіт і відпустив. Даніель рухнув додолу.

— Ну, спробуй, — спокійно вимовив колишній інспектор.

Лігши на спину, Поль схрестив руки на животі, після такої витрати енергії можна й подрімати. Даніель важко зіщулювався на своєму ліжку, потім потроху випростався і спробував віддихатися.

Нарешті запанувала тиша. Крізь заґратоване вікно Полю нічого не було видно. Настала ніч з далекими-далекими зорями. Жодної надії на порятунок.

* * *

Відтоді, як знайдений у лісі Совабелен незнайомиць впав у кому, інспектор Поль Бреге щотижня телефонував до лікарні.

Проведений при госпіталізації аналіз крові показав високий рівень алкоголю та тетрагідроканабінолу, а також наявність метилену і метамфетаміну, тобто екстазі. Було підтверджено сексуальне насильство: гематоми на певних частинах тіла, анальні розриви, сперма в прямій кишці й сліди жорстокого поводження, зокрема на сосках, ногах і сідницях, а також сліди удушення на шиї. До того ж було виявлено відмітини від ударів кулаками й ногами по обличчю і по всьому тілу. Однак історія злочину за цими ознаками все одно не вимальовувалася. За словами лікаря, удари та сліди жорстокого поводження не обов'язково пов'язані між собою. Перевірити цю гіпотезу було важко. Цілком можливо, жертву зґвалтували, а потім побили. Або навпаки. Лікар також помітив, що тіло було вимите. Отже, його зґвалтували, відшмагали, помили, а потім викинули голим у лісі посеред ночі? З якою метою? Інспектор Бреге записав у маленькому блокноті дві гіпотези: або гвалтівники були недоумками, які гадали, що душ змиє всі сліди ДНК, і про сперму не подумали, або зґвалтування та побиття не пов'язані між собою, і між цими подіями хлопець встиг стати під душ. Тоді чому його знайшли голим?

Що не підлягало сумніву — сперма в ньому належала кільком чоловікам.

Коли інспектор Бреге прочитав звіт судмедексперта, то відчув огиду до всього, що випало на долю цього хлопця віком років двадцяти, не більше.

З незвичним нетерпінням Полю, людині доволі спокійного темпераменту, кортіло дізнатися, чи згадає хоч щось цей юнак після коми.

За два місяці після сумної знахідки в лісі Совабелен Поля викликав до себе Мур'є. На втомленому обличчі цього високого, масивного чоловіка вже читалася прийдешня пенсія. Він мав репутацію прямої та суворої людини, хоча дехто вважав його просто старим дурнем і нетерпляче вичікував, коли він піде з речами на вихід. Але Мур'є був міцним горішком і тримав комісаріат залізною рукою. Поль ніколи не мав проблем з шефом, хоча не замислювався, з якого дива йому так щастить.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ